

အောင်မင်းအောင်

သံကွင်းဆက်မာနုစွယ်

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

၁၉၇၅ ခုနှစ် တစ်ဝိုက်လောက်က စပြီး စာပေလောကကို ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၉၈၀ ခုနှစ် လောက် ရောက်တော့ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ ရှုမဝ၊ သွေးသောက်စတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ (အောင်ခိုင်လင်း၊ မော်ကျွန်း) ဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်ကို အသုံးပြုပြီး ဘဝသရုပ်ဖော် စွန့်စားခန်း အသားပေး ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို ပေါင်း များစွာကို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်လောက်ရောက်တော့ နက္ခတ္တ ရောင်ခြည် မဂ္ဂဇင်းမှာ နယ်လှည့် အယ်ဒီတာ ဘဝဖြင့် မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ သွားရောက်ခဲ့ရသော တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံများသည် လုံးချင်းဝတ္ထုများ ရေးသောအခါ များစွာ အထောက်အပံ့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

တြိစက္က၏ ကလောင်ခွဲဟု ပြောရသော အောင်မင်းအောင် ကလောင်အမည်သည် ထိုအချိန်ကပင် နက္ခတ္တရောင်ခြည် မဂ္ဂဇင်း၌ ‘ထမံသီရဲ ဂန္ဓာရီ’၊ မဟူရာ ဧကရီ အစရှိသော အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားခဲ့သော ကလောင်အမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ထုတ်ဝေသူများက ‘အောင်မင်းအောင်’ ဖြင့် လုံးချင်းဝတ္ထုများ ထုတ်ဝေရန် ပြောလာသောအခါ ‘တြိစက္က’ လုံးချင်းများ ရေးသည့် အားထုတ်မှုအတိုင်း မလျော့အောင် အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ယခုအခါ အတန်အသင့် ရပ်တည်နိုင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်လက်၍လည်း ရှေ့ဆက်လက်၍ ရေးသားမည့် အောင်မင်းအောင် လုံးချင်းဝတ္ထုများကို တစ်အုပ်ထက် တစ်အုပ် ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားသွားပါမည်ဟု ကျွန်တော် ချစ်ခင်လေးစားရ

သော စာဖတ်ပရိသတ်ကြီး အား ကတိပေးပါသည်။

တြိစက္ကထံသို့သော် လည်းကောင်း၊ အောင်မင်းအောင်ထံသို့သော် လည်းကောင်း၊ ဝေဖန် အကြံပေးစာများ ရေးသားလိုပါက အောက်ပါ လိပ်စာအတိုင်း ရေးသား ဆက်သွယ်နိုင်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်ခင် လေးစားရသော စာဖတ်ပရိသတ်များ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ ချမ်းသာ ကြပါစေ . . .။

စာဖတ်ပရိသတ်များ မေတ္တာရိပ်မှ . . .

‘အောင်မင်းအောင်’

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ

ခြံအမှတ် - ၂၂၆၊ ဘုရင့်နောင်လမ်း၊ ကျောက်ရေတွင်းမြောက်ပိုင်း၊

မရမ်းကုန်း(၅)ရပ်ကွက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၁ - ၆၅၀၀၉၆

ဒဿနလက်ဆောင်

သင် ဘဝပျက်နေစဉ်က ဥပေက္ခာပြုခဲ့သော မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးများ၏ ကျေးဇူးကို သင် အောင်မြင်ချမ်းသာ လာသောအခါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ အောင် ကြိုးစားထားသင့်ပါသည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

နွေရာသီတွင် နေပူလွန်းသည်ဟု ထိုင်နေလျှင် မိုးရာသီရောက်လျှင် အမိုးအကာနှင့် နေရမည် မဟုတ်ပေ။ မိုးရာသီတွင် မိုးရွာလွန်းသည်ဟု ထိုင်နေလျှင် ဆောင်းရာသီအတွက် အနွေးထည် ရရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ဆောင်းရာသီတွင် အေးလွန်းသည်ဟု ထိုင်နေလျှင် နွေရာသီရောက်လျှင်
သောက်ရေအတွက် အခက်တွေ့နိုင်ပါသည်။

ရာသီဥတုသည် လေးစားလိုက်နာသင့်ပြီး ဥပေက္ခာ ပြုထားသင့်သော
အရာလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

လောကတွင် တစ်ခုခု ထူးချွန်အောင်မြင်မှု မရလျှင် သာမန်အဆင့်၊ သာ
မာန်ဘဝမှ တက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ကြောင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် သာမန်
ထက်တော့ ပိုမို ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားသင့်ပါသည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

ဘဝတစ်ခု မြှင့်တင်ဖို့ ဆိုလျှင် သင့်အတွက် အရင်းအနှီး ပြုရတာတွေ
အများကြီး ရှိပါသည်။

စတေးရတာတွေလည်း ရှိနိုင်ပါသည်။

သံယောဇဉ်၊ အသည်းနှလုံး၊ သိက္ခာတရားနှင့် စွန့်လွှတ်ရခြင်းတို့ ဖြစ်
ပါသည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

အချစ်သည် ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးဟု ထင်နေခြင်းမှာ ရေတံခွန်
ရေစီးကြောင်းထဲမှာ ပန်းလှေ စီးနေရသည်နှင့် တူလှပေသည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

ပဒုမ္မာကြာပန်းကို လရောင်နှင့် ထိတွေ့လျှင် ပနံတင်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း . . . ၎င်း၏ အမြစ်က နွံအိုင်ထဲမှ နစ်မြုပ်နေရပြီး အရိုးတံက ရေအောက်မှ မြင့်တက်ပေးနေရခြင်း ကိုတော့ မမေ့သင့်ပေ။

ဒဿနလက်ဆောင်

ရွှေကို တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ဆိုသော်လည်း သံ၊ သစ်၊ ကြေး အစရှိသည့် တန်ဖိုးနည်းသော ပစ္စည်းများ၏ အကူအညီ အထောက်အပံ့ မပါဘဲနှင့် တော့ ရွှေနန်းတော် ဆောက်၍ မရပေ။ ပြီးမှသာ ရွှေနန်းတော်ဟု အလွယ်တကူ ခေါ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဒဿနလက်ဆောင်

အချစ်နှင့် ဆင်းရဲခြင်းသည် သင့်ရဲ့ ဇွဲနှင့်သတ္တိကို စမ်းသပ်သော မှတ်ကျောက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

အခန်း(၁)

ကျွန်ုပ်နှင့် ပျဉ်ဒရယ် ခရီးအစ

ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့များ သိမ်းပိုက်ထားသော ကာလတစ်လျှောက် တွင် သစ်တောအမှုထမ်း ဘဝဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြားရှိ သစ်တောများ အတွင်း၌ လှည့်လည် အမှုထမ်းခဲ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ပင်ကိုသဘာဝမှာ အမှုထမ်း အရာထမ်း မလုပ်လိုဘဲ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေလိုသော်လည်း တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးသောအခါ မိဘများက

အစိုးရ အမှုထမ်း အရာထမ်း ဆိုတာ ဂုဏ်ရှိသည်ဟု အထင်ရှိကာ ၎င်းတို့ မိတ်ဆွေသစ်တော် အရေးပိုင်တစ်ဦး၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် သစ်တောဌာန တွင် အလုပ်ရသဖြင့် မလုပ်ချင်သော်လည်း မိဘများ၏ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန် နိုင်သော ကြောင့် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဝင်စက တောအုပ်၊ တောခေါင်းဘဝဖြင့် အလုပ် စဝင်ခဲ့သော်လည်း ယခု အခါတွင် သစ်တော ဝန်ထောက်ဘဝသို့ပင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် သစ်တောဌာနသို့ အလုပ်ဝင်စက မိဘများ၏ သဘောကို မ လွန်ဆန်ချင်သော ကြောင့်သာ အလုပ်ဝင်ခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ထဲက မပါလှ ပေ။

အစိုးရဝန်ထမ်း လုပ်ရတာချင်း တူလျှင် သက်သောင့်သက်သာ ရှိသော မြို့ ပေါ်မှာသာ လုပ်ချင်ပြီး သားရဲတိရစ္ဆာန်နှင့် မှက်၊ ခြင်၊ ယင် ပေါလှသော တောထဲ တောင်ထဲသို့ ဆင်းပြီး မလုပ်ချင်လှပေ။

သို့သော် အလုပ်ဝင်ပြီး လအတန်ကြာသောအခါ တောထဲ တောင်ထဲမှာ သွားလာ လုပ်ကိုင်ရ သည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားလာလေ သည်။

တောတောင်ရေမြေ သဘာဝ၊ သားရဲတောကောင် တိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာ ဝ၊ ရသည့် လုပ်အားနှင့် မမျှအောင် ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ကြရ သော သစ်တော အလုပ်သမားတို့၏ ဘဝ၊ မာယာ ပရိယာယ် များလှသော တောတောင် သဘာဝတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ၊ သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုး များ၊ ထူးဆန်းလှသော အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံတို့သည် ကျွန်ုပ်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်များ၏ သဘာဝများ၊ အန္တရာယ်များ၊ ထူးဆန်းသော သစ်ပင်များ၊ ဂမုန်းပင်များ၊ မြင်အပ် မမြင်အပ်သော အဖြစ်အပျက်များ

တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ထူးဆန်း ဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်စားသူတို့အဖို့ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသာ ဘဝကတည်းက စာပေရေးသားခြင်းကို ဝါသနာ ပါခဲ့ပေရာ သစ်တောအလုပ်ကို ဝါသနာ မပါလှသော်လည်း သစ်တောနှင့် ပတ်သက်သော ဆန်းကြယ်မှုများကိုတော့ များစွာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိပေသည်။

သို့ကြောင့် တွေ့ကြုံသမျှ အတွေ့အကြုံတို့ကို မှတ်တမ်းများ ပြုစု ရေးသားထားခဲ့ပေသည်။ ယခု ရေးသားသော ‘သံကွင်းဆက်’ အမည်တွင်ခဲ့သော ဆင်ကြီး၏ အကြောင်းမှာလည်း ထိုမှတ်တမ်းများထဲမှ ထုတ်နုတ်ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအကြောင်းကို မရေးသားမီ ကျွန်ုပ် တွေ့ကြုံခဲ့သော တောတောင်မာယာနှင့် ပတ်သက်သော ဆန်းကြယ်မှုများကို မိတ်ဆက်အနေဖြင့် တင်ပြလိုပေသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် ဝန်းကျင် အချိန်လောက်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်လောက်က ကျွန်ုပ်သည် သစ်တောဝန်ထောက် ဘဝဖြင့် သစ်တောရုံးစိုက်ရာ ဗိုလ်ကလေးမြို့ (ယခု ဘိုကလေးမြို့) သို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိနေသော အချိန် ဖြစ်သည်။

ဘိုကလေးမြို့ အပိုင် သစ်တော နယ်နိမိတ်မှာ ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောကြိုးဝိုင်း အပါအဝင် ကျွန်းညိုကြီး၊ ထော်ဆီထောက်ပိုင်မှ တောင်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းခြေအထိ ရေငန်အရပ်ဒေသရှိ ဒီရေ တက်ရာ သစ်တောကြိုးဝိုင်း အားလုံး ဖြစ်ပေရာ များစွာ ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

ထို့ထက် ၎င်း နယ်နိမိတ်များ အတွင်း၌ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်း၊ မျောက်တစ်

ရာ၊ ကျွန်းညိုကြီး၊ နေသူရိန်ကုန်းတန်း၊ မိန်းမလှကျွန်း အစရှိသော နယ်မြေများမှာ ရှေးဟောင်းနေရာများ ဖြစ်သလို ဂမ္ဘီရ ဆန်သော နေရာများလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံအဝှမ်းတွင် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တို့ကို တွန်းလှန်ရန် နေရာအနှံ့အပြားတွင် ပြင်ဆင် ဆောင်ရွက်နေသော အချိန်ကာလ လည်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ အထက်ပိုင်းရှိ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး အစရှိသည့် အဖိုးတန်သစ်များ ထွက်သော သစ်တောကြီးများကို ဘုံဘေဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီကြီးက လက်ဝါးကြီးအုပ် ထုတ်လုပ် ခြယ်လှယ်နေရုံမက မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အရပ်မှ သစ်တောများကိုပါ အပိုင်စီးထားကြလေသည်။

မိန်းမလှကျွန်း အပါအဝင် ရေငန်အရပ်မှ သစ်တောများကို ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောကြိုးဝိုင်း အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ဝင်ရောက် ထုတ်ယူခွင့် မပြုပေ။

အကယ်၍ အိမ်သုံးသစ်များ ခုတ်ယူလိုပါက အစိုးရ သစ်တောဌာနတွင် လိုင်စင်ပြုလုပ်၍ ခုတ်ယူကြရသည်။

သို့သော်လည်း ဒေသခံ သစ်ခုတ်သမား အတော်များများမှာ လိုင်စင်အတွက် ပေးဆောင်ရမည့် ငွေ ၅ ကျပ် ၁၀ ကို မပေးနိုင်ကြဘဲ လိုင်စင်မရှိဘဲ သစ်တောများအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ သစ်ပင်ကြီးများ သာမက သစ်ပင်အသေးများကိုပါ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဝင်ရောက် ခုတ်ယူကြသဖြင့် သစ်တောဝန်ထမ်းများ လှည့်လည် ဖမ်းဆီးကြရလေသည်။

ထို့ပြင် သစ်တောဌာနမှ ရုံးခွဲများစိုက်ပြီး သစ်တောများထဲမှာပင် ဆင်းပွဲစခန်းများ ဖွင့်လှစ်ထားရာ ထိုခေတ် ထိုအခါက ဆင်းပွဲစခန်းများမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာမျှ စည်ကားလှပေသည်။ ကိုလိုနီခေတ်က ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောတစ်ဝိုက်တွင် ရေကျော်ကြီး ဆင်းပွဲစခန်း၊ ချောင်းမြကြီး ဆင်းပွဲစခန်း၊ ကြက်ပြေးဆင်းပွဲစခန်း စသည်တို့မှာ လူသိများ စည်ကားလှပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သစ်တော ဝန်ထမ်းများကလည်း အခါအားလျော်စွာ သစ်တောများ အတွင်းသို့ လှည့်လည်ကာ သစ်ခိုးသမားများကို ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးကြရသည်။ သစ်တောဥပဒေကို ဖောက်ဖျက် ကျူးလွန်ပါက တရားဥပဒေအတိုင်း အရေးယူ အပြစ်ပေးရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သစ်တော တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်စဉ် ကာလအတွင်း သစ်တောကြီးများ အတွင်းသို့ လှည့်လည် သွားလာရလေ့ ရှိကာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းသော အဖြစ်အပျက် များစွာတို့ကို တွေ့ကြုံခဲ့ရပေသည်။

ထိုအတွေ့အကြုံများ ထဲတွင် ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောအတွင်းမှ အတွေ့အကြုံများလည်း အပါအဝင် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ရှိရာ ဘိုကလေးမြို့ သစ်တောဝန်ထောက်ရုံးသို့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော ဦးဗလ ရောက်လာလေသည်။

သူသည် မုဆိုးစစ်စစ် တစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း အမဲလိုက်ခြင်းကို လွန်စွာမှ ဝါသနာ ပါလှသူ ဖြစ်သည်။ ဦးဗလသည် မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့တွင် နေထိုင်သော်လည်း မော်ကျွန်းနှင့် ဘိုကလေးမြို့မှာ နီးသောကြောင့် သူသည် အချိန်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာကာ နှစ်ယောက်အတူ အမဲပစ် ထွက်လေ့ရှိကြသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဦးဗလသည် ၎င်း၏ လက်စွဲတော် အမဲပစ် သေနတ်ကြီးတစ်လက်၊ အထုပ်အပိုးများ လွယ်ကာ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

"ဟာ . . . ဦးဗလပါလား၊ အတော်ပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျား ရောက်မလာတာ အတော် ကြာလို့ မျှော်နေတာဗျ၊ ကဲ လာဗျာ"

ဦးဗလသည် ကွမ်းချေးတက်နေသော သွားများကို ပေါ်အောင် ပြုံးရင်း အထုပ်အပိုးများကို ချပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က အစေခံ တစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် ကော်ဖီခါးခါးနှစ်ခွက် ဖျော်၍ ယူလာရန် မှာကြားလိုက်ရာ အတန်ကြာ သောအခါ ရွှေခြင်္သေ့တံဆိပ် ကော်ဖီနံ့သင်းနေသော ကော်ဖီနှစ်ခွက် ရောက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားပြောကြ သည်။

"ဘယ်လိုလဲ ဦးဗလ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မဆုံဖြစ်ကြတာ အတော်ကြာပြီ၊ အဲဒီရက်တွေမှာ ခင်ဗျား ဘယ်ဘက်တွေ လှည့်နေတာလဲ၊ အတွေ့အကြုံ ထူး ထူးဆန်းဆန်းလေးတွေများ ရှိရင် ပြောပြပါဦးဗျာ"

ဟု မေးလိုက်သောအခါ ဦးဗလက ကော်ဖီတစ်ကိုက် မော့သောက်လိုက် ပြီး ...

"ကျုပ်လည်း အဖော်ကောင်းတာနဲ့ ပုသိမ်ဘက်က အနောက်ရိုးမ သစ်တောတွေဘက် လှည့်နေလို့ ခင်ဗျားဆီကို မရောက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ၊ အဲဒီ ဘက်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာ အတော်များများ ရလာခဲ့ပါတယ်၊ ခင်ဗျား စာရေးဖို့အတွက် ကုန်ကြမ်းတွေကို နောက်တော့ ပြောပြပါ့မယ်"

ဟု ပြောပြသည်။

"လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကိုယ် မရောက်တော့လည်း ရောက်ခဲ့တဲ့ လူဆီက အတွေ့အကြုံတွေ ကြားရရင်လည်း မနည်းလှပါဘူး"

"ခင်ဗျား နာနာဘာဝတို့ ဝိညာဉ်တို့ကို လက်ခံသလား ကိုမင်းအောင်"

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

"တစ္ဆေ သရဲ ဝိညာဉ် နာနာဘာဝတွေ ဆိုတာ အခေါ်အဝေါ်သာ လွဲပေမဲ့ အားလုံးကတော့ ရုပ်နဲ့ နာမ် ရှိတဲ့ အထဲက နာမ်ချည်းသပ်သပ် ဖြစ်နေတဲ့

ဘဝတွေပဲဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံရမှာလဲ"

"နာမ်ချည်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် အခေါ်အဝေါ်တွေ ကွဲနေရတာလဲဗျ"

"အဲဒါတွေက ရှင်းပြရင် အရှည်ကြီးပဲဗျ၊ တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ ရှင်းပြရရင် နာမ်ကချည်း ဖြစ်နေတယ် ဆိုပေမဲ့ဗျာ၊ ရောက်နေတဲ့ ဘုံဘဝအဆင့် မတူကြလို့ ပုံသဏ္ဌာန်တွေ ကွဲပြားနေတာပဲလို့ ဆိုရမှာပဲ"

"အဲဒီ နာမ်လောကက လူတွေကို ကူညီ စောင့်ရှောက်ပေးလို့ ရသလားဗျ"

"ရတာပေါ့ဗျ၊ နာမ်လောကက ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ကူညီ စောင့်ရှောက်မှုတွေကြောင့် ကောင်းကျိုး ချမ်းသာတွေ ရကြ၊ အန္တရာယ်ဘေးတွေက လွတ်ကြတာတွေ ရှိသလို သူတို့ နှောင့်ယှက်မှုကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်ဆိုး တွေကြောင့် အသက် ဆုံးရှုံးရတဲ့သူတွေလည်း အများကြီး ရှိတာပေါ့"

"သူတို့က မကောင်းဆိုးဝါးတွေပဲ ဘာကြောင့် အဲသည်လို လုပ်နိုင်တာလဲဗျ"

"သူတို့တတွေက နာနာဘာဝတွေ ဆိုပေမဲ့ ကမ္မဇိတ္တိ ရှိတယ်၊ ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အကူအညီ ပေးနိုင်တာ ရှိသလို အနှောင့်အယှက်လည်း ပေးနိုင်တာပေါ့ဗျာ"

"ဒါဖြင့် သူတို့က လူတွေထက်တောင် ဟုတ်နေပါသေးလားဗျ"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ သူတို့နဲ့ လူနဲ့က ဘယ်လိုမှ မတူနိုင်ပါဘူး၊ သူတို့က ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ ကမ္မဇိတ္တိ ရှိတယ် ဆိုပေမဲ့ လူတွေမှာက ဘုန်းကံရှိတယ်ဗျ၊ ဒီဘုန်းကံကို ဘယ်သူကမှ အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်ဘူး"

"ခင်ဗျားစကား ကြားရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော် အားရှိသွားသလို

ခံစားလိုက်ရတယ်။ ခင်ဗျား ပြောသလိုဆိုရင် လူတိုင်းမှာ ဘုန်းကံတွေ ရှိနေတာပဲလား။ ဒီလို ရှိနေတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် အကျိုးပေးတာချင်း မတူတာလဲဗျ"

ဦးဗလက ကော်ဖီသောက်ရင်း ကြံကြံဖန်ဖန် မေးလာပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်က ကော်ဖီခွက်ကို ချပြီး ဆေးတံအတွင်းသို့ လင်ကွန်းတံဆိပ် ဗာဂျီးနီးယား ဆေးဘူးထဲမှ ဆေးထည့်ပြီး မီးညှိကာ ဖွာလိုက်သည်။

ပြီးမှ စကားပြန်ဆက်သည်။

"ဒါကတော့ ဦးဗလရယ် လူချင်းတူသော်လည်း ဉာဏ်ချင်းမတူ ဉာဏ်ချင်းတူသော်လည်း ဝီရိယချင်းမတူ၊ ဝီရိယချင်း တူသော်လည်း ကံချင်းမတူ၊ ကံချင်းတူသော်လည်း ပါရမီချင်းမတူ ဆိုတဲ့ ရှေးစကားရှိသားပဲ မဟုတ်လား။ လူချင်းတူပေမဲ့ ဘုန်းကံချင်းလည်း ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲဗျာ"

"သဘောပေါက်ပြီ ကိုမင်းအောင်ရေ၊ ခင်ဗျား ရှင်းပြတော့မှပဲ လိပ်ပတ်လည်တော့တယ်။ လှေတစ်စင်းထဲ အတူစီးသွားပြီး ရေလယ်ခေါင်မှာ လှေနစ်တဲ့အခါ သေတဲ့ လူတွေက သေပြီး အသက်ဘေးက လွတ်တဲ့ လူလွတ်တာ ကံကြောင့်ဆိုတာ သေချာပြီပေါ့"

"ဒါပေါ့ဗျာ၊ လူချင်းတူပေမဲ့ ဘုန်းကံချင်း မတူတာတော့ သေချာပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ သတ္တဝါ တွေ မှန်သမျှ ကံချင်း မတူကြဘူး။ တချို့ တိရစ္ဆာန်တွေက တိရစ္ဆာန် ဖြစ်နေသော်လည်း လူလောက်ကို အသိဉာဏ် ရှိနေကြတာ၊ ဘဝကံကြောင့်ပေါ့ဗျာ။ ကဲ ခင်ဗျား စကားကိုလည်း ပြန်ဆက်စမ်းပါဦး။ နာနာဘာဝတို့ ဝိညာဉ်တို့ လက်ခံသလားလို့ ဘာကြောင့် မေးတာလဲဗျ"

"ဒီလိုဗျာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နဲ့ အဆက် နယ်ဘက်က သစ်တောတစ်ခုကို ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို တွေ့ကြုံလာခဲ့ရလို့ ဒီစကားကို မေးတာပေါ့"

"ဘယ်လို အကြောင်းအရာလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်အတွက် ဇာတ်လမ်းလေး ဘာလေး ရလို့ရငြားပေါ့"

"ပြောပြမယ်၊ ပြောပြမယ် ခင်ဗျားတို့ ပြောပြချင်လို့ကို တကူးတက လာခဲ့တာပဲ"

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ထိုသို့ စကားလက်ဆုံ ပြောဆိုနေကြစဉ် သစ်တော ရုံးဝန်းအတွင်းသို့ လူအချို့ ဝင်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် စကားပြတ်သွားကြသည်။ ဝင်လာသူများမှာ သစ်တောစခန်းတွင် အလုပ်လုပ်နေသူများ ဖြစ်သည်။

မဒမခေါက်ရည် ဆိုးထားသော အင်္ကျီကြမ်း၊ လုံချည်ကြမ်းများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ရေငန်အရပ်ဒေသတွင် အလုပ်လုပ်ကြသူများမှာ ရေငန်ကြောင့် အဝတ်အစားများ ဆွေးမြည့် ပျက်စီး လွယ်သဖြင့် တာရှည်ခံအောင် မဒမသစ်ခေါက်ရည် ဆိုးပြီး ဝတ်ဆင်ကြသည်။

မဒမသားမှာ ပိုးမစားသလို ၎င်းသစ်ခေါက်ကို အစေးကျအောင် ပြုတ်ထားသော အရည်မှာလည်း ဆွေးမြည့်ခြင်းကို ကာကွယ်နိုင်သည်။

အလုပ်သမားများသည် အခန်းထဲသို့ မဝင်ဝံ့သဖြင့် အပေါက်ဝနားမှာ ချထားသော ခုံတန်းလျားများတွင် ခပ်ယိုယို ဝင်ထိုင်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အပေါက်ဝသို့ ထသွားသည်။

"မင်းတို့ ဘယ်က လာကြတာလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောကြိုးဝိုင်းက အလုပ်သမားတွေပါ ဝန်ထောက်မင်း"

၎င်းတို့အထဲမှာ တစ်ယောက်က ကတုန်ကယင်ဖြင့် အဖြေပေးလေသည်။

"အခု ဒီကို ဘာကိစ္စ လာကြတာလဲ၊ အကြောင်းကိစ္စ အထူးရှိသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ အခု ကျွန်တော်တို့ သစ်တောစခန်းတွေမှာ သောက်ရေ အခက်အခဲတွေကြောင့် ဝမ်းရောဂါတွေ ဖြစ်နေလို့ ဝန်ထောက်မင်းဆီ ပြေးလာခဲ့ကြတာပါ"

"ဟေ . . . ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ လူအသေ အပျောက်ရော ရှိသေးလား"

"ရှိပါတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ တောထဲမှာ သောက်ရေကန်တွေက ခန်းသွားတော့ ရှိတဲ့ ရေတွေကို သောက်ကြရင်းကနေ အခုလို ဖြစ်ကြတာပါပဲ၊ သုံးလေးယောက်လောက်တော့ ပစ်လိုက်ရပါတယ်"

"အေး . . . ဒီလိုဆိုရင် ရေကျတာနဲ့ မင်းတို့ ပြန်နှင့်၊ စခန်းက လူတွေကို မသန့်တဲ့ ရေတွေကို မသောက်ကြဖို့ သတိပေး ထားလိုက်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မနက်ဖြန် ရောက်အောင် ဆင်းလာခဲ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့"

သစ်တော အလုပ်သမားများ ပြန်သွားကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကြားရသော သတင်းစကားကြောင့် စိတ်မောလူမော ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ သစ်တောကြိုးဝိုင်းများ အတွင်း၌ ဖွင့်လှစ်ပေးထားသော သစ်တောဆင်းပွဲ စခန်းများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အုပ်ချုပ်သော စခန်းများ၏ လက်အောက်မှာ ရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့တွင် အဓိက တာဝန်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ် လက်အောက်ရှိ ရှိသော တောအုပ်၊ တောခေါင်းများကို စေခိုင်းလျှင် ရသော်လည်း အဆင်မသင့်လျှင် တစ်ရွာလုံး၊ စခန်းတစ်ခုလုံး သေနိုင်သော ကိစ္စပေမို့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သွားရောက် ကြည့်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

"ကိုင်း ဦးဗလရေ၊ ခင်ဗျားအတွက်လည်း ပျဉ်ဒရယ် ရောက်ဖို့ အခွင့်

အရေး ပေါ်လာပြီ၊ မနက်ဖြန် သောက်ရေစည်တွေနဲ့ပဲ ဆေးဝါးတွေ ယူပြီး ပျဉ်ဒရယ်ကို ဆင်းရမယ်၊ ခင်ဗျားရော လိုက်ဝံ့ရဲ့ မဟုတ်လား"

ကျွန်ုပ်က သွေးတိုးစမ်းသလို မေးလိုက်သည်။

"လိုက်ဝံ့ပါပြီလားဗျာ၊ ဒီလို အခွင့်အရေး ရဖို့ကို မော်ကျွန်းကနေ ဘိုကလေးကိုတောင် တကူးတက ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ၊ ဒီရောက်မှတော့ သွေးကြောင်ပြီး မနေရစ်ခဲ့ပေါင်ဗျာ"

ဦးဗလက ကွမ်းတမြုံမြုံ ဝါးရင်း ပြန်ပြောလေသည်။

"ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား လိုက်လာတော့ ကျုပ်အတွက်လည်း အဖော်ရတာပေါ့၊ ကိုင်း ဒီလိုဖြင့် ဒီတစ်ည နားကြပြီး မနက်စောစော ခရီးထွက်နိုင်အောင် ကျုပ် စီစဉ်စရာလေးတွေ စီစဉ် လိုက်ဦးမယ်ဗျို့"

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ လက်အောက်ရှိ တောအုပ်၊ တောခေါင်းနှင့် ရုံးစာရေးတို့အား ရေစည်များနှင့် လိုအပ်သော ဆေးဝါးများကို ပြင်ဆင်ခိုင်းရန် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၂)

ကျွန်ုပ်နှင့် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်

ကျွန်ုပ် သစ်တောရုံးစိုက်ရာ ဘိုကလေး (ဗိုလ်ကလေးမြို့)မှ ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောကြိုးဝိုင်းသို့ ရောက်အောင် ရေလမ်းခရီးမှ မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် သွားရပေသည်။

နံနက်လင်းချိန်တွင် ရေကျပြီဖြစ်သောကြောင့် သစ်တောဌာနပိုင် ယူဘီ(U.B) သင်္ဘောပေါ်သို့ လိုအပ်သော ရေနွင့် ဆေးဝါးပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ပြီး ခရီးစထွက်ကြသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ တောအုပ်၊ တောခေါင်း၊ ရုံးစာရေးနှင့် လက်နက်ကိုင် အစောင့်တပ်များပါ လိုက်ပါလာကြလေသည်။

မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ ဂုံညှင်းတန်းမြစ် အတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့ ကြရာ ဘိုကလေးမြို့ နယ်နိမိတ် လွန်သည်နှင့် ရှေးက မွန်တို့ နေထိုင်ခဲ့ သော နေရာဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည့် ဒုတ်ချောင်း၊ သာစည်၊ ကပ္ပနန်း အစရှိသော ရွာများကို ကျော်သည်နှင့် မြစ်ခွဆိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်ပြီး ကျွန်း ညိုကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ကျွန်းညိုကြီးမှာ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်း ဖြစ်ပြီး အရှေ့ဘက်တွင် ဂုံညှင်းတန်း မြစ်က ပတ်စီးလျက်ရှိပြီး အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာတော့ ကိုင်းတောမြစ်က ရစ်ပတ်ထားသည်။ တောင်ဘက် နယ်နိမိတ်မှာတော့ ဖောင်ဝင်မြစ်တွင် ဆုံ လေသည်။ ဦးရှင်ကြီးနတ် သမိုင်းတွင် ကျွန်းညိုကြီးမှာ အဓိက နေရာ ဖြစ်ခဲ့ လေသည်။

လှေထွက်မရသဖြင့် လှေပေါ်မှ လူများကို ရေစာကျွေးရန်အတွက် မဲချ ရာတွင် ကံဆိုးသူ မောင်ရှင် မဲကျသဖြင့် ရေစာကျွေးသော နေရာတွင် ယခု ထက်တိုင် လှေဝမ်းဗိုက်ရာကြီးကို တွေ့နိုင်ပေသည်။

ထိုနေရာမှာ ထိပ်ချောင်း၊ အလယ်ချောင်း၊ ရှေ့ဘက် သောင်ပြန့်ပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း သောင်ပြင်ပေါ်မှ လှေ ဝမ်းဗိုက်ရာကြီးမှာ ပျောက်ပျက်မသွားဘဲ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အရင် အတိုင်းပင် တွေ့နေရခြင်းကပင် ဂမ္ဘီရဆန်တယ်ပဲ ပြောပြော အံ့ဩစရာ တော့ ကောင်းလှသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ယခုလောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သောင်ပေါ်မှာ ချိုင့်ဝင်နေသည်။ လှေဝမ်းဗိုက်ရာ ကြီးမှာ ပျောက်ကွယ်သွား သင့်သော်လည်း ဂမ္ဘီရနှင့် ပတ်သက်သော ထူးဆန်းမှုများကို မယုံကြည်သူတို့အဖို့ သာဓကတစ်ခု သက်သေပြရန် အတွက် ကျန်နေသလော မပြောတတ်ပေ။

ထူးခြားမှုများကတော့ ထိုလှေ ဝမ်းဗိုက်ရာကြီး ရှိသော သောင်ပြန့်ပေါ်မှာ မိကျောင်းကြီးများ နေ့ရောညပါ တက်ရောက် အိပ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်းညိုကြီး သစ်တောကို လွန်သည်နှင့် အရှေ့ အနောက် သွယ်တန်း စီး ဆင်းနေသော ဖောင်ဝင်မြစ်ကြီးသို့ ရောက်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဗလတို့ နှစ်ယောက်သည် ယူဘီအပေါ်ထပ် အခန်းတွင် လိုက်ပါလာရင်း သစ်လွင် လှပသည့် ရှုခင်းများကို ကြည့်မဆုံးအောင် ရှိနေ ကြသည်။

ဖောင်ဝင်မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းမှာတော့ သစ်ပင်များဖြင့် ညှို့မှိုင်းလျက် ရှိ သည်။ မိန်းမလှကျွန်း အပါအဝင် ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောကြိုးဝိုင်းကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည်။ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် ပေါက်နေသော ဗျူးခြေထောက်၊

ဗျူးဥတစ်လုံး လမုပင်၊ လဗပင်၊ ကမ္မလာပင်၊ သရောပင်နှင့် သင်ပေါင်း ဗျိုက်များကို လှမ်းမြင်ရပြီး ကုန်းတွင်းပိုင်းမှာတော့ ဒီရေ သစ်တောများ၏ သစ်တုရင်ဟု ဆိုကြသော ကနစိုသစ်တောကြီးများကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရ သည်။

ရေငန်အရပ်ရှိ အဓိက လုပ်ငန်းဖြစ်သည့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းမှာ ကနစိုသစ်ပင် ဖြစ်၏။ အထက်ပိုင်း သစ်တောများတွင် ကျွန်းနှင့် ပျဉ်းကတိုး သစ်ကို အဓိကထားကာ ထုတ်လုပ်ကြပြီး ကျန်သစ်များကိုတော့ အရန် အဖြစ် ထုတ်လုပ်ကြသလို အောက်ဘက် ဒီရေတက်ရာ အရပ်ဒေသ များမှာ လည်း ကနစိုသစ်ကို အဓိက လိုင်စင်ချပေးပြီး ကျန်သစ်များကို အရန်အဖြစ် ထုတ်ယူကြသည်။ ကနစိုသစ်မှာ ရေငန် ပျဉ်းကတိုးဟု တင်စား ခေါ်ဝေါ်ရ လောက်သည့် သစ်မာမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်သုံးခွဲသားများ အဖြစ် ထင်းပေါက်ခြမ်းများကို အဓိကထားကာ ထုတ်လုပ်ကြသည်။

သစ်တောများအတွင်း ဖွင့်လှစ်ထားသော သစ်တောစခန်းများမှာ ထင်းပေါက်ခြမ်းကို အဓိက ထားကာ ထုတ်လုပ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလာသော ယူဘီသဘောသည် ဖောင်ဝင်မြစ်အား ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ ဖြတ်ကူးနေစဉ် လှိုင်းလုံးများကို ပုခက်လွှဲသလို ကူးကြရသည်။

ပျဉ်ဒရယ် ဟူသော အမည်မှာ ယခုနောက်ပိုင်းမှ တွင်ကျယ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ယခင်ကတော့ ကျွန်းညိုကြီး၊ မိန်းမလှကျွန်းတို့ လောက်သာ လူသိ ကြပြီး ထို့ထက်ပိုပြီးလည်း မသွားဝံ့ကြပေ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာ သောအခါ ထိုသစ်တောများထဲသို့ ကျုံ့ထုံးမြို့စားကြီး ဗညားဇေယျနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါတို့ လာရောက် နေထိုင်ကြရာမှ ပျဉ်ဒရယ် ဟူသော အမည်ပါ လူသိများ ထင်ရှားလာပြီး ပျဉ်ဒရယ် သစ်တောကြိုးဝိုင်းဟု အမည် သတ်မှတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ပျဉ်ဒရယ် (ပရော(င)ဒရေး) ဟူသည်မှာ

မွန်အခေါ်အဝေါ် ဖြစ်ပြီး မြန်မာလို ‘ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရွှေ့ပြောင်း တည်
သောရွာ’ ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ရှိလေသည်။

ဖောင်ဝင်မြစ်ကြမ်း တစ်ဖက်ကမ်း၌ တည်ရှိသော မိန်းမလှကျွန်းမှာ
လွန်စွာ လှပါသော ကျွန်းတစ်ကျွန်း ဖြစ်ပြီး ရေငန်အရပ်ဒေသတွင် ပေါက်
လေ့ရှိကြသော ကနစို၊ ဗျူး၊ လဗ၊ လမု၊ ကမ္မလာ၊ သရော၊ မဒမ၊ ကျန၊
သင်ပေါင်း အစရှိသော သစ်မျိုးစုံတို့ ပေါလှပေသည်။

မိန်းမလှကျွန်း အလယ်လောက်တွင် မြို့စားကြီး ဗညားဇေယျ ကိုယ်တိုင်
တည်ထားသော စေတီတစ်ဆူ ရှိပေသည်။ ဓာတ်သား ဘုရားတစ်ဆူနှင့်
အတူ ရတနာများကို ဌာပနာထားသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ထိုဘုရားနှင့် မနီးမဝေး သစ်တောထဲတွင် ကျောက်သားပကတိ ဖြစ်နေ
သော မျောက်ရုပ်များ ရှိသည်။ စုစုပေါင်း ကျောက်ရုပ်များမှာ အကောင်တစ်
ရာ ရှိသဖြင့် ၎င်းကို အစွဲပြုကာ မျောက်တစ်ရာ ဘုရားဟု အမည်တွင်လေ
သည်။ ၎င်းမျောက်ရုပ်များမှာ တကူးတက လိုက်ရှာလျှင် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရ
ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မျက်စိလည်သူများ လောက်သာ တွေ့ရလေ့ရှိသည်။

သို့သော်လည်း အကောင်တစ်ရာ ပြည့်အောင် မတွေ့ရဘဲ ၉၉ ကောင်ကို
သာ တွေ့ကြရသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ၎င်းတို့ ပြောပြချက်အရ ပျောက်နေ
သော မျောက်ရုပ်ကြီးတွင် ပါးစပ်ထဲ၌ ပြဒါးရှင်လုံးကဲ့သို့ ဝင်းလက်သော
အရာဝတ္ထုတစ်ခု ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။

၎င်းမျောက်ရုပ်ကြီးက တောနက်ထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေသော
သူတော်ကောင်းများကို ဒုက္ခမှ လာရောက် ကယ်တင်ပေးလေ့ ရှိကြောင်း
သစ်တော အလုပ်သမားများက ယုံကြည်ကြလေသည်။ မျောက်တစ်ရာ
ဘုရားနှင့် ဆန်းကြယ်ပုံများက များစွာ ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်း လိုက်ပါလာသော ယူဘီသဘောသည် မိန်းမလှကျွန်းနှင့်

ဆတ်ကျွန်း အလယ်တွင် ရှိသည့် ဖောင်ဝင်မြစ်ရိုးအတိုင်း ခုတ်မောင်းဝင် လာခဲ့ပြီး အတန်ကြာသောအခါ လဗတစ်ပင် ထင်းပွဲစခန်းရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ ကြလေသည်။ လဗတစ်ပင်ချောင်းမှာ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းပြီး အတွင်း ဘက်၌ ထင်းပွဲစခန်းကို ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထင်းပွဲရုံများ၊ အလုပ်သမားများ၏ တဲများ၊ ဈေးဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်များဖြင့် ရွာတန်းတမျှ စည်ကားလှပေသည်။ ချောင်းထဲမှာတော့ ရန်ကုန်မြို့မှ ထင်းပေါက်ခြမ်း လာတင်ကြသည့် တုံကင်းလှေများ ကျောက်ချထားသည်။

အချို့ကလည်း ပွဲရုံဆိပ်ကမ်းမှာ ကပ်ပြီး ထင်းပေါက်ခြမ်း တင်နေကြ သည်။ ထင်းပွဲစခန်းမှာ ချောင်းကမ်းရိုး တစ်လျှောက်တွင် ရှိသဖြင့် ထင်း ဖြတ်သူ၊ ထင်းပေါက်သူ၊ တုံကင်းများသို့ ထင်းပေါက်ခြမ်း ပစ်တင်နေသူများ ဖြင့် စည်ကားနေတတ်သော်လည်း ယခုအခါမှာတော့ အနည်းငယ် တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့နေသယောင် ထင်ရပေသည်။

သစ်တောစခန်းရုံးမှာ ချောင်းဝပိုင်းဘက်မှာ ရှိသည်။ သင်္ဘောကို တံတား ဆိပ်မှာပင် ဝင်ကပ်လေသည်။ သင်္ဘော ဆိုက်ကပ်ပြီးသောအခါ စခန်း တာဝန်ခံ တောခေါင်း စံနက်ကျော် ပြေးဆင်းလာသည်။

"ဝန်ထောက်မင်း ကိုယ်တိုင် ကြွလာတာကိုး"

"ထင်းစခန်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါတွေရဲ့ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုရှိသလဲ စံနက်ကျော်"

"အခုတော့ ရောဂါ အခြေအနေ တန့်သွားပုံ ရပါတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ အသေအပျောက် မရှိတော့ပါဘူး၊ ထင်းပွဲစခန်းက လူတွေအတွက် ဓားမြ ချောင်း ကန်တွေထဲက ရေတွေကို တကူးတက သွားသယ်ပြီး ဝေငှပေးကြ တယ်၊ အဲဒီက ဆေးတွေရော ရလာတော့ နည်းနည်းတော့ တန့်သွားပါ တယ်"

"အသေအပျောက် ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိသလဲ"

"ငါးယောက်လောက် ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ မောင်နီ မိန်းမလည်း ပါသွားရှာတယ်"

"မောင်နီဆိုတာ သစ်ကွက်တာဝန်ခံ မဟုတ်လား၊ တစ်လောကမှ မင်္ဂလာဆောင်ကြတယ်လို့ ကြားလိုက်ရတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ သူတို့ လင်မယားက ရကာစလည်း ဖြစ်ကြတော့ သူ့ယောက်ျားကို စွဲလမ်းတာက တစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး အစိမ်းသေဆိုတော့ မကျွတ်ဘူးလို့တောင် ထင်နေကြတယ်"

"ဒါကတော့ ကံစီမံရာ အတိုင်းပဲပေါ့၊ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်ရင် မကောင်းဘူး"

ဟု ပြောကာ သင်္ဘောပေါ်မှာ တိုင်ကီများနှင့် သယ်ယူလာသည့် သောက်ရေများကို ဝေငှပေးခြင်း၊ ဆေးဝါးများကို ဝေငှပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်ပေးစေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သီးသန့် ပြင်ဆင်ထားသော ဓနိမိုး၊ ပျဉ်ကာ၊ ပျဉ်ခင်း၊ ခြေတံရှည် အိမ်တစ်လုံးတွင် သွားရောက် တည်းခိုကြရသည်။ ရေငန်အရပ်မို့ ပိုးလောင်းနှင့် ခြင်က နေ့ရောညပါ ကိုက်လေ့ရှိသောကြောင့် အိမ်အောက်ဘက်တွင် ကနစို အပျက်တုံးကြီးများဖြင့် မီးခိုးငွေ့ရအောင် မီးဖိုပေးထားလေသည်။ နေ့လယ်ဘက်တွင် အလုပ်သမားများ စီစဉ် ချက်ပြုတ်ပေးသော နံနက်စာကို စားကြရသည်။

ဂွေးတောက်ရွက် ဟင်းချို၊ ဆတ်သားဟင်း၊ ကဏန်းလက်မကြော်၊ ပုစွန်ကြော်၊ ငါးတန်ဟင်း၊ ငါးပိချက်၊ ရင်းနှောင်းသီး ချဉ်ချဉ်နှင့် ပြုတ်ထားသည့် သင်ပေါင်ဖူး တို့စရာတို့မှာ အလုပ်သမားများအဖို့ ဒေသထွက် သာမန်

ဟင်းလျာများမှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လွန်စွာမှပင် ထမင်းမြိန်ကြလေသည်။

ဦးဗလက . . .

"ဘယ်လိုလဲ ကိုမင်းအောင်ရဲ့ ဒီမှာက ကျုပ်တို့မြို့မှာထက်တောင်
ဟင်းကျွေးဟင်းရုံတွေ ပေါလုပါလား"

ဟုပြောလေရာ စံနက်ကျော်က . . .

"ကျွန်တော်တို့က ဝန်ထောက်မင်းတို့အတွက် ဟင်းကျွေးဟင်းရုံ မရှိလို့
စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတာပါ။ အခု ချက်တဲ့ ဟင်းတွေက တကူးတက ရှာ
စရာ မလိုပါဘူး။ အချိန်တန်လို့ ချောင်းထဲ ဆင်းလိုက်ရင် အများကြီး ရနိုင်
ပါတယ်"

ဟု ဝင်ရောက် ပြောဆိုလေသည်။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည်
ထင်းပွဲစခန်းသို့ လျှောက်ကာ အခြေအနေကို လိုက်လံ ကြည့်ကြလေသည်။
ကျွန်ုပ်တို့ လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဒေသခံ တောအုပ် တောခေါင်းများနှင့်
နားလည်မှုယူပြီး ပေမမီသော သစ်လုံးများကို ဖြတ်ပုံထားသော ထင်း
ပွဲစားများနှင့် လွှဆိုင်းသမား အတော်များများတို့မှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ကြ
လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရောဂါ ဖြစ်နေသော လူများ၊ မိသားစုများ၏
အခြေအနေကို လိုက်လံ စစ်ဆေးနေသော အချိန် ဖြစ်နေသောကြောင့် သစ်
ကိစ္စများကို အရေးတယူ မလုပ်အားပေ။ ညနေပိုင်း အချိန်လောက်မှ စခန်း
ပြန်ရောက်လာပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ရာ မှေးခနဲ
အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ်မှာ လူသုံးယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့
ရောက်လာကြ လေတော့သည်။ ၎င်းလူသုံးယောက်မှာ မိန်းကလေးများ
ဖြစ်ကြပြီး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ သုံးယောက်စလုံး ရုပ်ရည်ရော အရပ်အမောင်းပါ တူညီ ရုံမက ဆံထုံး ထုံးထားပုံနှင့် အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ပုံပါ တူညီကြလေ သည်။ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လျှင် အမြှာညီအစ်မ သုံးယောက်နှင့်ပင် တူလေ တော့သည်။

၎င်းတို့သည် ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို တစ်ပတ်လျှို ထုံးထားပြီး အစိမ်းရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းမိန်းကလေး သုံးဦးကို တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးသဖြင့် တ အံ့တဩဖြစ်ကာ ...

"မိန်းကလေးတို့ ဘယ်က လာကြတာလဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့ ဒီကိုပဲ လာကြတာပါ"

တစ်ယောက်က အဖြေပေးသည်။

"ဘယ်သူ့ဆီကို လာတာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ"

"ကျွန်မတို့က ဦးလေးဆီကိုပဲ လာတာပါ၊ ကိစ္စကတော့ ကျွန်မတို့ဆီကို အလည် ခေါ်သွားချင်လို့ပါ"

"မင်းတို့က ဘယ်မှာ နေကြတာလဲ"

"မိန်းမလှကျွန်းမှာပါ"

"မိန်းမလှကျွန်းပေါ်မှာ လူနေတယ်လို့ မကြားမိပါလား"

"ကျွန်မတို့ နေတဲ့ နေရာရောက်ရင် ဦးလေး အံ့ဩသွားမှာပါ၊ ထူးဆန်း တာတွေကို စိတ်ဝင်စားရင်တော့ တစ်ခေါက်လောက် လိုက်ကြည့်ပါရှင်"

ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပင့်ဖိတ်ခေါ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ၎င်းတို့ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ

သည်။ ၎င်းတို့က ကျွန်ုပ်အား မိန်းမလှကျွန်း တောနက်အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

တကယ်ဆိုမူ မိန်းမလှကျွန်း ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ် တာဝန်ယူထားသော နယ်နိမိတ် အတွင်း၌ ပါဝင်သောကြောင့် ထိုသစ်တောများထဲသို့ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ဖူးခဲ့ပေသည်။

ယခု မိန်းကလေး သုံးယောက် ခေါ်ဆောင်သွားသော နေရာမှာ ကျွန်ုပ် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသော နေရာ ဖြစ်နေတော့သည်။ တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ စေတီဟောင်း တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ထိုစေတီဟောင်းကို မြင်တော့ ကောင်းစွာ မှတ်မိသွားလေသည်။ ထိုစေတီမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ မြို့စားကြီး ဗညားဇေယျ တည်ထားခဲ့သော မျောက်တစ်ရာ စေတီပင် ဖြစ်သည်။

"ဒီစေတီက လူတွေ ဖူးနိုင်အောင် တည်ထားတာ၊ လူတွေ မမြင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ စေတီတစ်ဆူ ရှိသေးတယ်"

"ဟင်"

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။ မိန်းကလေး ၃ ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို တောတွင်းတစ်နေရာမှာ ရှိသော စေတီရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထိုစေတီတော် အရွယ်အစား သိပ်မကြီးလှဘဲ စေတီတစ်ဆူ လုံး ရွှေရောင်များ ဝင်းလက်လျက် ရှိနေသည်။

"ဒါ . . . ဒါ ဘာဘုရားလဲဟင်"

"ဒီဘုရားက မြို့စားကြီး ဗညားဇေယျ တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားပဲ။ ဘိုကလေးမြို့ မြောက်ဘက်မှာ အောင်စင်္ကြာဘုရား၊ တောင်ဘက်မှာ တောင်လက်ျာ ဘုရား၊ မိန်းမလှကျွန်းပေါ်မှာ မျောက်တစ်ရာ ဘုရား ဆိုပြီး ၃ ဆူရှိတဲ့

အနက်က ဒါ မျောက်တစ်ရာ စေတီတော်ပါ"

ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ အံ့ဩမှု ဖြစ်မိရင်း စေတီတော်ကို ကန်တော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိန်းကလေး ၃ ယောက်က ကျွန်ုပ်အား စေတီတော်၏ မလှမ်းမကမ်းသို့ ခေါ်သွားပြန်ရာ ကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် မျောက်ရုပ်များကို တွေ့ရလေသည်။

"ဟင် ... ဒါ ... ဒါ"

"ဒါ ... မျောက်တစ်ရာ ကျောက်ရုပ်တွေပါ"

မိန်းမလှကျွန်းပေါ်တွင် မျောက်ရုပ်များ ရှိသည်ဟုသာ သတင်းကြားရပြီး တကယ်တမ်း သွားရှာသောအခါ တစ်ခါမှ ရှာမတွေ့ခဲ့သည့် မျောက်ရုပ်များကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာ အံ့ဩသွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ယခုလို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

"အကောင် တစ်ရာ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မျောက်တစ်ရာလို့ အမည်တွင်နေတာပါ ရေကြည့်ပါလား"

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က မျောက်ရုပ်များကို လိုက်လံ ရေရွတ် ကြည့်သောအခါ အကောင်တစ်ရာ ပြည့်အောင် ရေတွက်မရဘဲ ၉၉ ကောင်သာ ရေတွက်ရလေသည်။

သို့ကြောင့် စိတ်ထဲက မကျေနပ်သဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မံ ရေတွက်ကြည့်သော်လည်း အကောင်တစ်ရာ မပြည့်ဘဲ ၉၉ ကောင်သာ တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ် အမူအရာကို ကြည့်ပြီး မိန်းကလေး တစ်ယောက်က တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လဗပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ခွဆုံတွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသော မျောက်ဖြူကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ မျောက်ဖြူကြီးမှာ အခြား မျောက်များထက် နှစ်

ဆခန့်ကြီးကာ ကျောက်ရုပ် မဟုတ်ဘဲ အသက်ရှိနေသော မျောက်တစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရလေသည်။

"ဒါ . . . ဒါက"

"ဦးလေး ရေတွက်နေတဲ့ မျောက် ၉၉ ကောင်ထဲမှာ ဒီမျောက်ကြီးကို ထည့်လိုက်ရင် အကောင်တစ်ရာ ပြည့်သွားရော မဟုတ်လား"

"ဒီမျောက်ကြီးက အသက်ရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့မျောက်တွေက အသက်မရှိဘူးလား"

"ရှိပါတယ်"

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် သစ်ပင်ခွဆုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မျောက်ကြီးက အောက်သို့ ခုန်ချလာကာ ၎င်းပါးစပ်ထဲမှာ ငုံထားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဝင်းလက်နေသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ မျောက်ကြီးက ထိုအရာနှင့် ကျန်မျောက်များကို လိုက်လံ ထိလိုက်သော အားလုံး အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။

"ဟင်"

ကျွန်ုပ်မှာ ဆန်းကြယ်သော မြင်ကွင်းကြောင့် ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြ နေမိတော့သည်။

"ဒါ . . . ဒါဖြင့် မိန်းမလှကျွန်းပေါ်မှာ မျောက်တစ်ရာ ရုပ်တုတွေနဲ့ မျောက်တစ်ရာ ဘုရား အစစ် တကယ်ရှိတာပေါ့နော်"

"ရှိပါတယ်၊ မြင်ထိုက် ဖူးထိုက်တဲ့လူ၊ မြင်ရ ဖူးရပြီး မမြင်ထိုက်၊ မဖူးထိုက်တဲ့ လူဆိုရင် မမြင်ရ၊ မဖူးရတာပဲ ကွာတာပါ"

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် အသက်အရွယ် ကြီးလှပြီဖြစ်သော လူကြီးတစ်ဦးနှင့် ချောမောပြေပြစ် လှသည့် လူရွယ်တစ်ဦးတို့ ရောက်လာကြသည်။ လူကြီး

က နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားနှင့် သျှောင်တစောင်း ထုံးထားပြီး လူရွယ်က
လည်း သျှောင်တစောင်း ထုံးထားလေသည်။

"သမီးတို့ ဧည့်သည်ကို အကြာကြီး ခေါ်မထားရဘူးလေ၊ ပြသင့် ပြထိုက်
တာတွေ ပြပြီးရင် သူ့နေရာကို ပြန်ပို့လိုက်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့အဘ"

ထိုသို့ ပြောသဖြင့် မိန်းကလေး ၃ ယောက်တို့က ကျွန်ုပ်အား တောထဲသို့
ပြန်ခေါ်လာကာ တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် လှမ်း
ကြည့်လိုက်သောအခါ ထင်းပွဲစခန်းကို ဦးစွာ မြင်ရသည်။ ပြီးမှ မိမိတို့
တည်းခိုနေသော တဲအိမ်ကို မြင်ရသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဆန်းကြယ်သော
အရာမှာ တဲပေါ် တစ်နေရာတွင် အကျအန အိပ်ပျော်နေသော မိမိကိုယ်ကို
ပြန်မြင် နေရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။
